

klart, at hvis den ikke gør det og tilgangen til efterlønnen stadig stiger, er situationen en anden.

Vi kan ikke acceptere, at udgifterne til efterløn fortsat stiger år efter år, men det vil jo kun tiden vise.

Så til hr. Ole Sohn, som spørger, hvem der er kommet med forslaget om overenskomstforhandlingerne: Jeg kan sige, at det er ikke Det Konservative Folkeparti, men vi står helt bag det.

Så talte hr. Aage Frandsen om forholdet mellem betalingsbalancen og pinsepakken.

Dér er det Det Konservative Folkepartis opfattelse, at pinsepakken ikke er med til at styrke betalingsbalancen, for pinsepakken forringer erhvervslivets konkurrenceevne. Vi mener også, at opsparingen på grund af pinsepakken vil blive mindre, for incitamenterne er blevet forringet. Og havde det danske erhvervsliv haft nogle ordentlig vilkår og ikke fået forringet sin konkurrenceevne år efter år, havde det heller ikke set så galt ud.

Endelig vil jeg sige, for så vidt angår universiteterne, at Det Konservative Folkeparti havde forslag på det område med i sit oplæg, men det var et af de punkter, som det ikke lykkedes os at komme igennem med.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Fru Gitte Seeberg kom med den vovede påstand, at med De Konservative kan der føres troværdig økonomisk politik – i modsætning til, hvad der er tilfældet, når der laves noget med venstrefløjen.

Sagen er, at pinsepakken var socialt retfærdig, samtidig med at den sikrede overskud på de offentlige finanser, og at finanslovaftalen er socialt uretfærdig, samtidig med at den giver underskud på de offentlige finanser.

Det, der er troværdigheden i den konservative politik, er, at man foretager nogle asociale besparelser, idet man tager penge fra de syge, fra pensionisterne og fra lejerne, og at man bruger de penge til erhvervsskattelettelser og også gerne vil bruge dem til noget mere militær. Men ikke en krone mere til sundheden, ikke en krone mere til hjemmehjælp, ikke en krone mere til dem, der har det dårligst i samfundet.

Konservativ troværdig politik er altså, at de, der har rigeligt – med fru Gitte Seebergs egne ord: erhvervslivet – skal tjene godt, mens de,

der har brug for lidt hjælp, og de, der kun har lidt, ingenting skal have.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Fru Gitte Seeberg beklagede, at Det Konservative Folkeparti med sine 16 mandater jo kun havde den indflydelse, som disse 16 mandater berettiger til.

Den beklagelse deler jeg ikke, når jeg ser, hvad Det Konservative Folkeparti har af ændringsforslag til finansloven: afskaffelse af fradragsret for faglige kontingenter: 3,3 mia. kr., og beskæringer i arbejdsmarkedspolitikken: 5,3 mia. kr. For prøv engang at sætte det i forhold til de ændringer, der faktisk er sket, og prøv at tænke på, hvad resultatet ville være, hvis Det Konservative Folkeparti havde ret meget mere end disse 16 mandater! Og jeg skal også lige nævne en besparelse på Statens Uddannelsesstøtte: 1,1 mia. kr.

Jeg tror, der er mange, der er glade for, at Det Konservative Folkeparti ikke er større, end det er.

Lad mig så også sige om det traditionelle dilemma vedrørende betalingsbalancen, som fru Gitte Seeberg talte om: Det kender Det Konservative Folkeparti jo alt for godt, og der var 360.000 arbejdsløse, der kendte det alt for godt i 1994, efter at De Konservative var trådt ud af regeringen.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Fru Gitte Seeberg gjorde den bemærkning, at Socialdemokratiet aldrig har formået at løse dilemmaet i dansk økonomi, nemlig både at have høj beskæftigelse og at have overskud på betalingsbalancen. Det fører naturligvis frem til det store og centrale spørgsmål til fru Gitte Seeberg: Har Det Konservative Folkeparti formået at løse det problem? Man har endda haft 10 år til det.

Næh, det, der er forskellen på firserne i forhold til nu – og man kan endda i et vist omfang tillade sig at inddrage halvferdserne, hvis det skulle være nødvendigt, men lad os nu tage det årti, vi er tættest på – er, at da blev der netop ikke grebet ind i tide, og derfor fik vi så stor en nedtur bagefter.

Og det, der i 1998 har været epokegørende og saliggørende, er, at pinsepakken, de stramme kommuneaftaler og denne finanslovaftale under ét betyder, at vi får en opbremsning i dansk